

V ŠOLI NAJSVETEJŠIH SRC
41

Branko Petauer OCist

Človekov da Bogu

Vrtnice za leto 2023

salve

Ljubljana 2023

1. Poklican za ljubezen

Prvi človekov poklic se je zgodil čisto na začetku. Vse je že bilo ustvarjeno in bilo je dobro. Toda Bog je hotel imeti tudi koga, ki bi ga lahko ljubil in bi ta odgovarjal na njegovo ljubezen. Zato je ustvaril človeka, ki bi mu bil podoben. Mogel bi začutiti, da je ljubljen in ljubezen bo vračal, da bi bil krog ljubezni popoln.

»Bog je rekel: Naredimo človeka po svoji podobi, kot svojo podobnost! Gospoduje naj ribam morja in pticam neba, živini in vsej zemlji ter vsej lazni, ki se plazi po zemlji!« Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril, moškega in žensko je ustvaril.

Bog ju je blagoslovil in Bog jima je rekel: »Bodita rodovitna in množita se, napolnita zemljo in si jo podvrzita; gospodujta ribam v morju in pticam na nebu ter vsem živalim, ki se gibljejo po zemlji!« (1Mz 1,26.28).

Stvarjenje človeka smemo imenovati poklicanost k ljubezni. Ustvarjeni človek ni postal samo številka na seznamu ustvarjenih bitij. Postal je nekdo, s katerim je Bog prijateljeval. Ustvaril ga je po svoji podobi. Bog je z ljubeznijo ustvaril človeka svobodnega in sposobnega ljubiti. Človeku je dal moč ljubiti in tudi potrebo, da je ljubljen. Živel naj bi iz ljubezni in v ljubezni. Iz Božje ljubezni in v ljubezni do svojega bližnjega.

Poklicati koga v življenje pomeni ljubiti ga. Dati mu, da biva, in to ne samo v teku minljivega življenja, za vekomaj ga je poklical v življenje. Ni mu samo vdihnil oživljajočega duha za zemeljsko življenje, ustvaril ga je za večnost in mu položil v srce hrepenenje po tistem, ki ga je ustvaril.

Klic v življenje je neskončno velik dar. Dar, ki ga nič drugega ne more zasenčiti. Ustvarjenost je poklic v odnos. Bog ni človeka ustvaril kot samotarja in gospodovalca nad vsem ustvarjenim. Ustvaril ga je kot moža in ženo. Da bi živel odnos. A ne kakršenkoli odnos, temveč odnos, ki bi imel vzor v prvotni ljubezni. Tako kot je Stvarnik vzljubil tistega, ki ga je ustvaril, naj bi tudi človek ljubil svojega brata in sestro. Iz Stvarnikove ljubezni naj bi pil, da bi imel moč ljubiti.

Gospod, zahvaljujem se ti, ker sem tako čudovito ustvarjen! Tvoja dela so čudovita! Daj mi odprto srce, da se bom vedno veselil, da sem ustvarjen, da se bom zavedal, da sem rojen iz ljubezni. Naj me poklicanost v življenje spominja, da sem poklican, da bi živel življenje v polnosti. To pa preprosto pomeni: ljubiti iz vsega srca!

2. Poklican za Božjega otroka

S stvarjenjem človeka in poklicanostjo v življenje se Božja ljubezen ni izčrpala. Apostol Pavel pravi, da

je ljubezen iznajdljiva. Vmes se je zgodil prvi greh in človek je postal precej »hrom« v odnosu do Boga. Zaradi sebične naravnosti nase je bil manj zmožen čutiti, kako zelo ga Bog ljubi. Greh je zaznamoval človeka tako zelo, da ni več čutil Božje ljubezni kot nekaj osnovnega in najmočnejšega v svojem življenju. Človekova ljubezen je postala sebična, samoljubna. Pa še nekaj se je zgodilo z grehom: Človek je želel biti kakor Bog. Hotel je sam odločati, kaj je dobro in kaj slabo. Zaradi tega se je v njegovo srce ugnezдила gospodovalnost. Hotel je vladati tudi nad svojim bratom, vrstnikom.

Bog pa človeka ni nehal ljubiti. Vedel je, da je človekovo srce ustvarjeno za ljubezen, a zaradi greha postane pogosto neobčutljivo za ljubezen. Zato je Bog sklenil človeku izkazati ljubezen do konca. *»Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil. Kdor vanj veruje, se mu ne sodi; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Božjega Sina« (Jn 3,16–18).*

Oče nam je poslal Sina, da bi nam govoril o Očetovi ljubezni. Pa ne samo govoril, temveč da bi nas poklical, da bi verovali, kako zelo smo ljubljeni. Prihod Božjega Sina med nas ljudi in njegova smrt za

nas na križu je najvišje Očetovo razodetje. Razodel nam je vse, kar nam je Oče želel povedati. Oče nas vedno znova kliče, da bi verovali Sinu, ki nam razodeva Očeta. Da bi verovali, da sta Oče in Sin eno. Kdor vidi Sina, vidi tudi Očeta. Verovati v Sinove besede, pomeni verovati Očetovemu razodetju. Po veri smo poklicani, da bi verovali Očetovi ljubezni. Vera je odgovor na Očetovo ljubezen, je človekov dà Bogu.

Dobri Bog, ki se razodevaš kot Troedini, pomnoži mi vero, da bom zmožel vsaj delno spoznati, kako zelo sem ljubljen. Naj bo moja osebna vera odgovor na tvoj klic v darovanjsko ljubezen. Tako kot se ti razodevaš meni in mi govoriš, da me ljubiš, tako naj jaz v bratih in sestrah odkrivam tebe in doumem, da je mene ter brate in sestre ustvarila ista roka in mi dih življenja vdihnila ista ljubezen.

3. Poklican za ustvarjanje

Kadar se pogovarjamo, kaj kdo v življenju počne, rečemo, da je v kaj poklican. Z drugimi besedami, da opravlja določen poklic. To se nam zdi nekaj vsakdanjega, nekaj, s čimer se pač posameznik preživlja. V resnici pa ima poklicanost globok pomen.

Vsak poklic je od Boga. Ne samo duhovni, tudi vsi drugi poklici so Božji klic. Človek je v določenem poklicu ali na določen način poklican, da nadaljuje

Stvarnikovo delo. Da svet in stvarstvo dopolnjuje. Zato je vsako poklicno ustvarjanje, soustvarjanje z Bogom, nadaljevanje njegovega stvariteljskega dela.

Vsak človek je poleg daru življenja prejel tudi darove, da bi z njimi nadaljeval delo, ki ga je Stvarnik začel. Ti darovi zaznamujejo vsakega posameznika, ker so tako raznovrstni, da lahko dopolnjujejo stvarstvo na vseh področjih.

Z izpolnjevanjem določenega poklica smo na neki način podobni Bogu. Zato so vsi darovi, ki jih človek prejme, pravzaprav klic k ustvarjanju. So človekov odgovor na obdarovanost, človekov dà Bogu, ki je vanj položil tako bogate darove.

S poklicnim delom človek pomaga bližnjemu in živi darujočo se ljubezen ter se razdaja in vrača, ker je ogromno prejel. Živeti svoj poklic pomeni živeti ljubezen. Najprej ljubezen do Boga in razumeti, da je vse, kar si in kar imaš, njegov dar. Brez njega bi nič ne zmožel. S poklicnim delom pa človek izkazuje ljubezen svojemu bližnjemu, da je deležen bogatih sadov dela njegovih rok. Drug drugemu pomagamo in se bogatimo. Eden ima tak dar, drugi drugačnega. Ko stopimo skupaj, nastaja nekaj čudovitega in pomaga človeštvu, da se preživlja, napreduje in dopolnjuje stvarstvo.

Nihče ne dela sam zase. Nihče ne more preživeti sam. Potreben je darov bližnjega, a tudi, da svojo ob-

darovanost deli drugim. Zato bi morali sebičnost čim bolj oddaljiti iz poklicnega življenja. Ko se človek zapre v krog sebičnosti, misli, da bo sam užival od vsega, kar mu je darovano. A se močno moti. Sam zase ne more preživeti in še drugim otežuje življenje, ker svoje darove pridržuje zase. S tem seveda oropa bližnjega, ki čaka na njegov dar.

Gospod, pomagaj nam razumeti, da so darovi, ki jih vsak posameznik prejme, zato, da bi bogatili vso človeško družino. Drug drugemu pomagamo spodobno živeti. Naj se vedno veselimo vsega, s čimer smo obdarovani. Nauči nas, da je največja sreča to, da živiš za koga, ki te potrebuje. S tem množiš talente, ki jih je Bog položil v tvoje srce.

4. Poklican k služenju

V pogovornem jeziku rečemo, da hodimo v službo, kadar želimo povedati, da hodimo na delo. To je zanimiv izraz, ki pa v sebi skriva globoko ozadje. Hoditi v službo, pomeni komu služiti. Popolnoma naravno je, da vsak za svoje zvesto služenje dobi pravično nagrado ali plačilo. V našem maternem jeziku celo povemo, da si za svoje delo prejel zaslužek. Kako se vse vrti okoli besede služenje. Zato je prav, da skušamo globlje prodreti v ta čudoviti pojem.

Popolnoma jasno je, da beseda služiti vključuje neki

Kazalo

<i>Vrtnicam na pot</i>	3
1. Poklican za ljubezen	5
2. Poklican za Božjega otroka	6
3. Poklican za ustvarjanje	8
4. Poklican k služenju.....	10
5. Poklican v družino	12
6. Marija pomaga živeti poklicanost.....	14
7. Poklicanost k devištvu	16
8. Bog kliče vztrajno.....	18
9. Klic k sreči.....	20
10. Klic v duhovniško služenje.....	22
11. Izroči svoje duhovništvo Mariji.....	23
12. Klic je treba razvijati in negovati	25
13. Poklic očeta in matere.....	27
14. Kako Bog kliče?	29
15. Če človek Jezusov klic odkloni	31
16. Klic Srca Jezusovega	33
17. Marijina vloga pri Božjem klicu.....	35
18. Družina – prva zibelka poklica	37
19. Župnija je prostor, kjer Bog kliče	39
20. Božji klic vabi k ponižnosti	41
21. Klic v misijonarsko služenje.....	43
22. Za duhovne poklice je treba moliti	45
23. Sveto pismo je vodnik poklicanemu.....	47
24. Duhovni poklic – sad misijona	49
25. Evharistija - hrana poklicanemu	51
26. Bog kliče po človeku	53
27. Bog kliče tudi po okoliščinah	55
28. Vzgoja za duhovne poklice.....	57
29. Poklican pod križ.....	59
30. Poklicani k poslušanju	61